

ZIJN VADER.

Zondagmorgen — aan 't ontbijt — het Ochtendblad.
En daarna de langverwachte tijding: Professor!

De jonge vader, de jonge moeder — opeens bevrijd
uit de kooi van een te eng bestaan, een te slechte
salarieering — dansen om de tafel heen, uitgelaten als
kinderen. Hij heeft zijn vierjarigen zoon op den arm,
het kind, dat zoo hartstochtelijk aan hem gehecht
is. — Zij springt rond met de tweejarige dochter.

De kinderen moeten weten, waarom opeens die
vreugde.

„Vader is Professor geworden!” vertellen de ouders.
„Vader is Professor geworden!”

Het kleine dochtertje juicht mee. Maar het intelle-
gente snoetje van den zoon, met de verstandige bruine
oogen wordt verdrietig. Vol angst slaat hij zijn armen
om vaders hals: „Dat mag niet! Vader moet *vader*
blijven. Vader mag geen professor worden!”

Daar helpt geen praten tegen. Onder al de telegram-
men, de bezoeken, de bloemen van dien dag blijft hij
afgetrokken en stil. „Vader moet *Vader* blijven!”

Een paar huizen verder is er ook vreugde, aan
een ontbijt tafel met jonge ouders en kleine kinderen.
Vreugde om het professorale nieuws.

„Kees! oom John is professor geworden!”

En de driejarige Kees, na eenig overdenken:

„Kun je het aan 'm zien?”

NANNIE VAN WEHL.